

STÁTNÍ REGULAČNÍ KOMISE A ROZVOJ PRAHY

Jiří Kupka

Je zřejmé, že stavební rozvoj velkých sídel je nezbytně koncepčně koordinovat s rozvojem sídel v jejich okolí, aby vznikající aglomerace byla po všech stránkách i se svým zázemím dobře fungujícím organismem. Historickým příkladem takové koordinace na úrovni města a jeho zájmového území je činnost Státní regulační komise pro Prahu a okolí, která se významně zapsala do rozvoje hlavního města v období první československé republiky a v mnohém může být inspirativní i dnes, kdy podobný orgán s tak silným mandátem neexistuje. Ačkoli lze této komisi řadu věcí vytknout a ne všechny záměry se jí podařilo naplnit, je její činnost důležitým mezníkem rozvoje hlavního města v hektické době budování metropole mladé republiky.

Koordinace a regulace stavebního rozvoje a růstu velkých měst a jejich aglomerací, tedy i obcí ležících mimo správní obvod těchto velkoměst, byla a je aktuálním problémem územního plánování. Jedním z nástrojů, které řeší územní rozvoj na regionální úrovni, jsou podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, na úrovni krajské územně plánovací dokumentace zásady územního rozvoje, které v nadmístních souvislostech území kraje zpřesňují a rozvíjejí cíle a úkoly územního plánování v souladu s politikou územního rozvoje, určují strategii pro jejich naplňování a koordinují územně plánovací činnost obcí. Složitější situace nastává, když rozvojové území leží na pomezí dvou krajů, v našem případě se to týká zejména hlavního města Prahy a Středočeského kraje. Středočeské obce přiléhající k hranicím Prahy a zcela ekonomicky a dopravně orientované na Prahu ve svém rozvoji nepodléhají orgánům územního plánování hlavního města, ale Středočeského kraje, což může přinášet komplikace při koordinaci stavebního rozvoje aglomerace, zvláště v době, kdy je politická reprezentace v Praze a ve Středočeském kraji rozdílná, s jiným programem a jinými prioritami. Na druhou stranu jsou nástroje územního plánování vertikálně i horizontálně provázány, takže ke koordinaci jistě dochází a je zakotvena i v dokumentech obou správních území. Problematika rozvoje aglomerace hlavního města Prahy je řešena již od jeho vzniku v roce 1920. Z období první československé republiky existuje v mnohém inspirativní příklad, který je spojený s činností Státní regulační komise pro Prahu a okolí, jenž je alespoň ve svých záměrech zajímavý i dnes.

Proces integrace Prahy

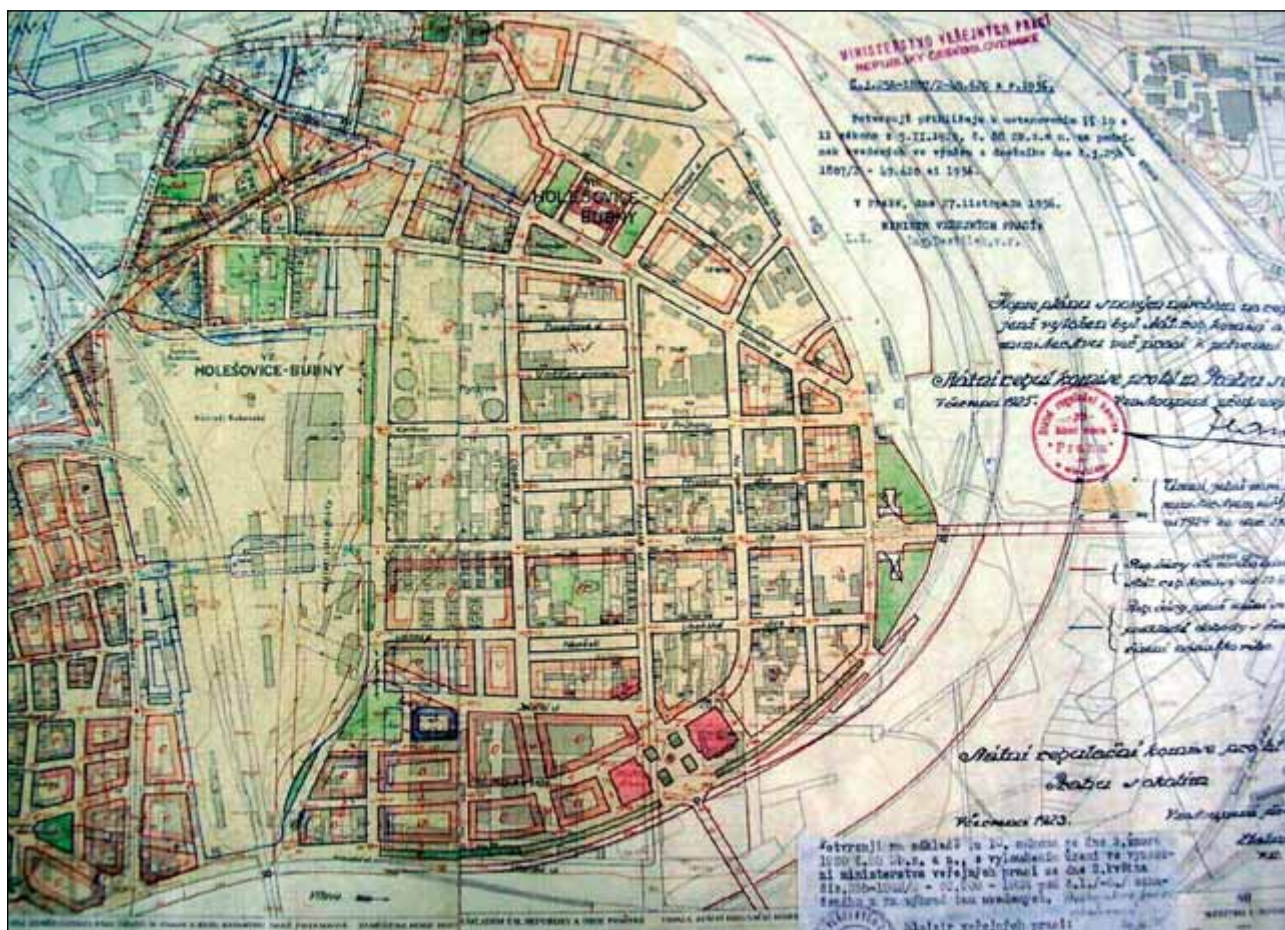
Jednotné řízení rozvoje Prahy, o jehož dosažení dlouho usilovaly generace architektů a ekonomů, bylo umožněno až zřízením Velké Prahy v roce 1920. Proces integrace pražských měst, snah a záměrů o jejich sjednocení a společnou správu, je však mnohem delší a mohl by být předmětem samostatného příspěvku. Důležitý krok ke vzniku jednotného velkoměsta vykonal až císař Josef II., když 12. února 1784 dvorským dekretem o spojení čtyř pražských měst natrvalo sjednotil do jednoho správního celku s jedním magistrátem pod názvem Královské hlavní město Praha historická města Nové a Staré Město pražské, Malou Stranu a Hradčany. Další pokusy o sjednocení Prahy se vznikajícími předměstími byly podnikány v polovině 19. století, kdy byl připravován zvláštní zákon pro hlavní město a bylo navrženo připojení Vyšehradu, Josefova, Smíchova a Karlína. Uskutečnilo se však pouze připojení Josefova – Židovského města jako páté městské čtvrti obecním řádem pražským ze dne 27. ledna 1850 (č. 85 z. z.). 26. září 1883 schválil zemský sněm připojení šesté čtvrti – Vyšehradu (zákon č. 48/1883 z. z.). Do konce 19. století byly ještě připojeny Holešovice – Bubny (zákon č. 48/1884 z. z.) a začátkem 20. století Libeň (zákon č. 57/1901 z. z.), zatímco další předměstí byla postupně povyšována na samostatná města (1873 Královské Vinohrady, 1881 Žižkov, 1894 Košíře, 1898 Libeň a Nusle, 1902 Vysočany a Vršovice, 1904 Smíchov, Bubeneč a Karlín, 1907 Břevnov), z nichž každé řešilo svůj rozvoj jak chtělo, mohlo

a dovedlo, a snahy o připojení dalších obcí, o něž marně na zemském sněmu usiloval primátor Jan Podlipný (1897–1900), zůstaly zejména pro odpor místních samospráv nevyslyšeny. Ačkoli byla nezbytnost sjednocení evidentní, z různých důvodů k němu do vzniku republiky nedošlo. Již v roce 1873 usiloval v souvislosti s bořením historických hradeb, kdy byly zřejmě nepříznivé důsledky nekoordinovaného rozvoje okrajových čtvrtí, spolek inženýrů a architektů v Království Českém, založený v roce 1866, o vytvoření podmínek ke společnému řešení výstavby města a jeho předměstí. Dalším memorandem z roku 1895 Spolek požadoval vytvoření regulačního plánu pro Prahu a okolí. Opět bezvýsledně. Přesto byla už tehdy nutná smluvní koordinace akcí v jednotlivých obcích administrativně roztržštěné aglomerace, a to zejména při výstavbě technické infrastruktury (kanalizace od roku 1893 a vodovod od roku 1899).

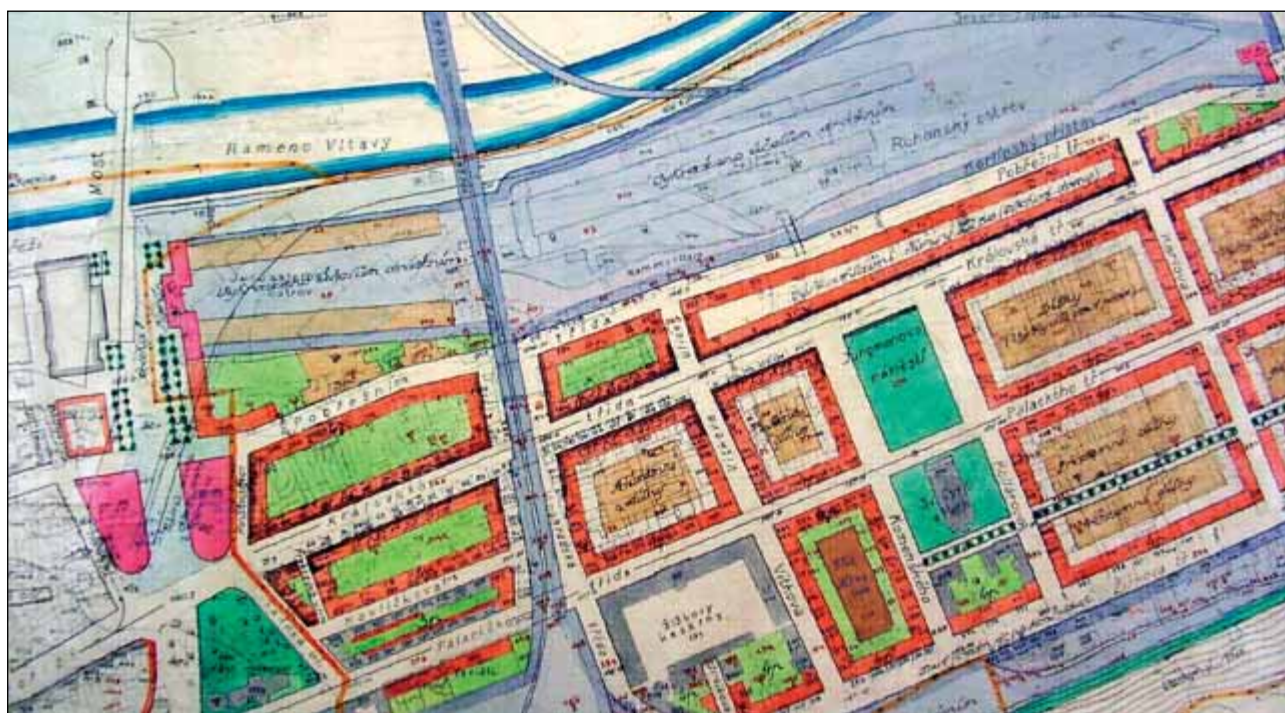
Vznik Velké Prahy

V roce 1918 vznikla Československá republika a Praha se stala jejím hlavním městem. Zákonem č. 114/1920 Sb., kterým se sousední obce a osady slučují s Prahou, ze dne 6. února 1920 bylo rozhodnuto o spojení Prahy s okrajovými městy a předměstskými obcemi v jeden administrativní celek pod názvem Hlavní město Praha, pro který se vžilo pojmenování Velká Praha. Hlavní město Praha vzniklo 1. ledna 1922¹⁾ připojením 37 obcí a osad, z nichž některé byly velkými městy (Vinohrady 83 tisíc obyvatel, Žižkov 71 tisíc, Smíchov 56 tisíc,

1) Zákon o Velké Praze měl nabýt účinnosti do šesti měsíců po vyhlášení, pro řadu administrativních a hospodářských překážek však byla tato lhůta prodloužována, zákonem č. 445/1920 Sb. do 1. ledna 1921 a posléze zákonem č. 692/1920 Sb. do 1. ledna 1922.

Obr. 1: Kopie plánu s novým návrhem na regulaci Holešovic, jež vyložen byl státní regulační komisí a předložen byl ministerstvu veřejných prací k potvrzení, Státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím, červenec 1925

Obr. 2: Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro území Prahy X – Karlína s přilehlým okolím, Státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím, 1930

přes 20 tisíc obyvatel měly i Karlín, Nusle a Vysočany). Zákony č. 115–117/1920 Sb. a prováděcí nařízení vlády č. 457–459/1921 Sb. pak upravily další záležitosti samosprávy a rozvoje Velké Prahy a vládní nařízení 7/1923 Sb. s účinností ode dne vyhlášení (17. ledna 1923) následně rozdělilo Prahu do 13 obvodů označených římskými čísly I–XIX (19 čtvrtí), přičemž Praha I–VII tvořily dohromady jeden obvod. Po svém založení měla Velká Praha 676 000 obyvatel a rozlohu 17 164 ha. Pro vymezení rozsahu Velké Prahy se vyskytovaly různé návrhy, v nichž rozhodující byla představa růstu Prahy v následujících padesáti letech na velikost 1,5 až 1,6 miliónů obyvatel.

Státní regulační komise

Zároveň s vytvořením Velké Prahy, resp. o den dříve, byl zákonem ze dne 5. února č. 88/1920 Sb. ustaven ústřední územně plánovací orgán pod názvem Státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím. Návrhy vládě na její zřízení podaly Společnost architektů, Klub architektů, Spolek inženýrů a architektů, Technicko-hospodářská jednota a pražská obec, přípravných prací se účastnil i Klub za starou Prahu. Všechny tyto instituce se shodovaly v požadavku na vypracování regulačního plánu města a zřízení řídicího orgánu v podobě rady složené z odborníků a veřejných pracovníků, která by s pomocí vlastního odborného aparátu zajistila zpracování regulačního plánu a řídila jeho postupnou realizaci.

Dle zřizovacího zákona je úkolem „*aby byl zaručen jednotný stavební rozvoj Prahy a okolí se zřetelem na potřeby hospodářské a z hlediska uměleckého i zdravotního opatřit přehledný plán regulační a zastavovací v měřítku 1 : 5 000, v němž budou rozřešeny základní podmínky stavebního rozvoje Prahy (...) a spolupůsobit při vypracování nového stavebního řádu.*“ Pravomoc komise se kromě území Velké Prahy, což je důležité, vztaho-

vala i na 78 obcí v jejím zájmovém území, tj. na dalších 30 800 ha (na celkových 48 000 ha)²⁾, tj. přibližně celé území dnešní Prahy. Právě přímá působnost komise v okruhu obcí za administrativními hranicemi města patří k nejprogresivnějším stránkám legislativního opatření, které mělo umožnit koordinaci zájmů města a osídlení v bezprostředním okolí. Rozpravy o rozsahu územní působnosti nástupnické organizace komise, o které se začalo diskutovat od konce 20. let v souvislosti s připravovaným ukončením její činnosti po vypracování prvního znění regulačního plánu (1929), vyústily dokonce v podněty, aby bylo zajištěno jednotné územní plánování celých regionů. V případě Prahy byl dokonce uvažován celek přibližného rozsahu dnešního Středočeského kraje. K tomu ovšem nikdy nedošlo. Politická situace nebyla příznivá pro zásadnější rozhodnutí a působnost Státní regulační komise v původní podobě byla až do okupace znovu a znovu prodloužována, takže její poslední funkční období skončilo až 15. července 1939. Komise ovlivňovala výstavbu Prahy funkčním určením ploch, stanovením uličních čar, uliční sítě, výšky zastavění a dopravním plánem, ovlivňování vlastní architektury náleželo pražskému magistrátu.

Komisi, jejíž funkční období trvalo tři roky a muselo být vždy obnovováno, tvořil předseda a osm členů. Předsedu jmenovala vláda, členy komise ministr veřejných prací po dohodě se zúčastněnými ministry, přičemž jednoho člena navrhl zemský správní výbor a tři pražská městská rada. Pořízené plány či jejich části byly po připomínkovém řízení předkládány ke schválení ministerstvu veřejných prací. Prvním předsedou komise byl Josef Sakař (1856–1936), žák Zítkův a Schulzův; architekt a organizátor pražské výstavby, znalec a ochránce historické architektury, který v Praze realizoval řadu veřejných budov, které dobře reprezentují architekturu své doby. Druhým předsedou, který komisi vedl od roku 1923 až do jejího zániku,

byl vodohospodářský inženýr Eustach Mölzer (1879–1953), předseda správní rady elektrických podniků v Praze, s jehož jménem je spojena převážná část činnosti komise.³⁾

Rozpočtově komise spadala pod předsednictvo vlády, ale pražská obec pro ni zajišťovala výkon technických prací ve studijní kanceláři Státní regulační komise, studijní kanceláři pražské nádražní komise a státem zřízené kanceláři pro úpravu řeky Vltavy a jejích přítoků v oblasti Prahy a okolí. Komise tedy byla orgánem vlády vůči městu, kterému zůstala pravomoc pořizovat a schvalovat další podrobné plány (plány polohy) a vykonávat činnost stavebního úřadu. Mimořádné a značně nezávislé postavení komise bylo zdůvodňováno významem Prahy jako hlavního města státu. Zároveň šlo o vymanění zásadních rozhodnutí o budoucím uspořádání města z vlivu samosprávných orgánů zmítaných dohadováním politických stran spory o vzájemných kompenzacích. Se stejnými snahami o nezávislost na politických stranách bylo spojeno angažování významných architektů, urbanistů a techniků. V Praze se tendence k centralismu v tomto období objevovaly velmi silně, což dokládá například soutěž na řešení letenské pláně v roce 1929, kterou nevypisovalo město, ale předsednictvo vlády.

Činnost komise

Předpokládalo se, že působnost komise skončí schválením regulačního plánu („Přehledný, regulační a zastavovací plán pro hlavní město Prahu“), jehož první znění bylo dokončeno již v roce 1929. Tendence komise řešit problematiku města v podrobném měřítku, v jednotlivých případech až do zastavovací studie, však vedlo k velmi zdlouhavému postupu projednávání a schvalování, proto se regulační plán do roku 1938 nepodařilo schválit. Přesto se stal skutečným vodítkem pro výstavbu města.

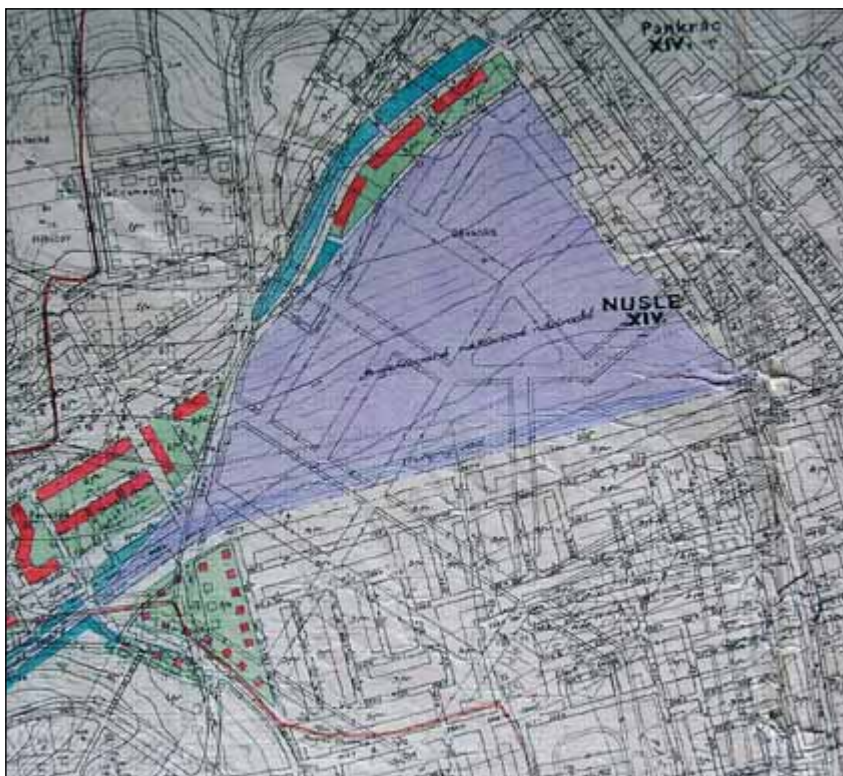
2) Zhruba lze říci, že se pravomoc komise vztahovala na území v kruhu o poloměru cca 12 km od Staroměstské radnice.

3) Složení komise v prvním období (1920–1923): J. Sakař (předseda), E. Mölzer (místopředseda), A. Balšánek (od roku 1921 nahrazen B. Hübschmannem), A. Engl, O. Knot, I. Procházka, J. Stiebrál, J. Záhorský a J. Záruba-Pfeffermann (od roku 1922 nahrazen A. Novým); v období od roku 1923: E. Mölzer (předseda), B. Hübschmann (místopředseda), A. Engl, P. Janák, A. Nový, L. Procházka (od roku 1925 místopředseda), V. Stieber, J. Záhorský a J. Zlatník (od roku 1928 místopředseda).

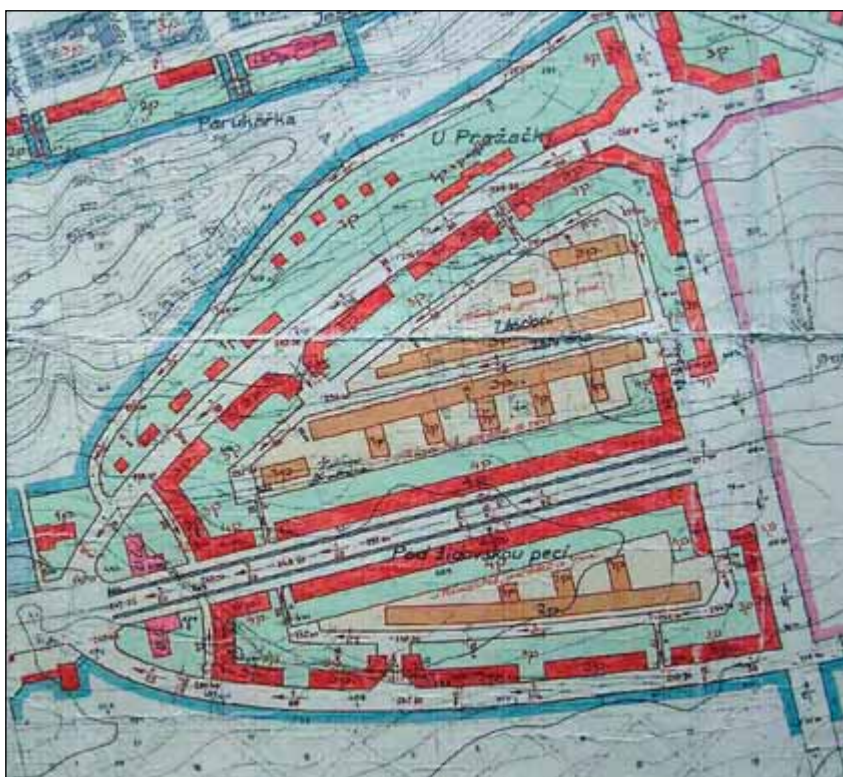
Důležitým se jeví ustanovení zákona, které pro přechodnou dobu stanovilo, že „všechny regulační a zastavovací povolení pozbývají platnosti a nesmějí být uváděny ve skutek, pokud s nimi nevysloví souhlas Státní regulační komise z hlediska účelného zastavění a regulování dotyčného území“. Účinnost tohoto ustanovení však byla pod silným nátlakem majitelů pozemků suspendována, čímž bylo umožněno schválení parcelace a vydání stavebního povolení podle starých plánů. Vznikla tak řada realizací, které byly v rozporu se širšími záměry regulačního plánu.

Další překážkou v činnosti komise bylo ustanovení, podle něž se v otázkách železnice musela předem dohodnout se Studijní kanceláří ministerstva železnic. Při tvrdošijném setrvávání železnic na stávajících polohách a na jejich rozšiřování blokovalo toto rozhodnutí každý pokus o uvolnění města ze sevření železničními tratěmi a o velkorysejší koncepci regulačního plánu, neboť přestavba železničního uzlu zůstala otevřenou otázkou.

Podobně neuspěl požadavek vydání nového stavebního řádu ve spolupráci s komisí. Práce na novém stavebním řádu pokračovaly velmi pomalu, ačkoli byl jeho návrh připraven již v roce 1929. Jeho projednávání se vleкло a do okupace, kdy byla veškerá výstavba přerušena, nebyl schválen. Platil tedy nadále starý stavební řád (rakouský říšský zákon č. 40/1886 ze dne 10. 4. 1886, stavební řád pro Prahu, s platností od 18. 5. 1886, jímž se novelizoval stavební řád z roku 1862) a ještě zastaralejší předpisy pro jednotlivé stavby (dvorský dekret o budování hřbitovů z roku 1806, o živnostenských provozovnách předpis z roku 1859, o školách z roku 1880, o divadlech z roku 1887 či o kinematografech z roku 1912). Problém spočíval i ve vazbě stavebního řádu na nové předpisy (vyvlastňovací, asanační, dopravní). Určitou pozdní nápravu představovaly zastavovací předpisy přehledných, regulačních a zastavovacích plánů pro hlavní město Prahu schválené komisí v roce 1935 jako nedílná součást regulačních plánů.

Obr. 3: *Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Nusle – Pankrác, Michle, Krče (Praha XIV) a Braník, Podolí, Hodkovičková (Praha XV), Státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím, 1928*

Obr. 4: *Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Žižkova, Vinohrad a Strašnice západně od projektovaného nádraží u Červeného dvora, Státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím, 1926–1927*

V omezených možnostech vyvíjel státní aparát a odbory technické správy obce koncepční a kontrolní činnost na velmi dobré odborné úrovni a s potřebnou autoritou, která se projevila ve výborné kvalitě stavebních prací a v dlouhé životnosti staveb všeho druhu. Pozoruhodným rysem meziválečné výstavby Prahy je i aktivní účast široké veřejnosti na její přípravě. Komise se nevyhýbala kontaktu s veřejným míněním a ve sporných případech používala odborných anket, přičemž se hlasy Pražanů i odborné veřejnosti nejvíce uplatnily v otázkách ochrany památkových souborů a celého historického prostředí Prahy. Zvláště problematická řešení ověřovala vytyčením ve skutečném měřítku v terénu. Na řešení významných prostorů a jednotlivých urbanistických souborů využívala komise řady soutěží, při nichž získala mnoho podnětů, přestože se jí pro časté změny vytýkala nerozhodnost a váhavost (Letná, Petřín).

Architekti, členové Státní regulační komise, a jejich spolupracovníci od počátku prací sledovali výrazné kompoziční záměry s vědomím velké odpovědnosti za vytvoření podmínek pro dosažení uměleckých hodnot v dalším budování Prahy. Navrhovaná řešení se po kompoziční stránce pohybovala mezi dvěma krajnostmi. V některých oblastech, v přímé návaznosti na starší předválečné čtvrti, bylo pokračováno v pravidelné šachovnicové uliční síti (Vinohrady, horní Žižkov), což bylo předmětem nejostřejších kritik. Pro regulační plán jako celek a pro řešení jednotlivých oblastí je příznačný princip do sebe uzavřených útvarů dodržující barokní a klasicistní zásady stavby měst (hvězdicovité osnovy s hierarchicky odstupňovanými prostory a navzájem provázanými perspektivy ukončenými dominantami). Od začátku třicátých let se při změnách regulačního plánu stále ve větší míře uplatňovalo volné zastavění v obytném území, přičemž se změny ve prospěch většího uvolnění zastavovacího systému týkaly okrajových oblastí města a nemohly změnit výchozí zaměření regulačního plánu.

Při hodnocení vlastní práce komise je nutné zmínit i několik kritických poznámek. Nedostatek perspektivního pohledu komise na připravovaný regulační plán je patrný v otázce dopravního řešení. Ačkoli ve dvacátých letech, kdy začal plán vznikat, bylo těžké dohlédnout, jak se růst automobilismu promítne do situace města, přesto je povážlivá váhavost při řešení nezbytných změn koncepce ve třicátých letech, kdy již byla nedostatečnost původních předpokladů zřejmá. Soutěž na dopravní plán města byla uspořádána teprve v roce 1932, takže se jejích výsledků už nedalo plně využít v generálním regulačním plánu.

Vážnou metodickou chybu lze spatřovat také v postupu od dílčích řešení k celku místo od celkové koncepce k detailu. V okamžiku vytvoření Velké Prahy totiž chyběly pro celkové řešení základní podklady jako výškové zaměření území, údaje o půdních poměrech, využití ploch, dopravních poměrech, technických sítích, demografická data a další. Teprve na podzim roku 1925 byly vytvořeny základní podklady v měřítku 1:5 000 a později 1:2 880 a práce na novém zaměření Prahy trvaly až do roku 1927. K návrhu bylo proto přistupováno postupně. V letech 1920–1924 byly vypisovány soutěže na jednotlivé sektory města a jejich výsledky byly využity pro zpracování regulačního plánu. Mezi léty 1920 a 1927 projednala komise 58 dílčích regulačních plánů, které byly po námitkovém řízení předloženy Ministerstvu veřejných prací k potvrzení. Do konce roku 1928 pak bylo zregulováno prakticky celé území Velké Prahy.

Další problém lze spatřovat ve velkém rozsahu řešených území, pro která však byla požadována podrobná konfigurace zastavění, jakou lze lépe zvládnout v menších urbanistických souborech. Proto ve většině soutěžních návrhů docházelo ke stereotypnímu opakování několika kompozičních motivů, nevhodnému v rozmanitých podmínkách pražského terénu. Kompoziční záměry regulačního plánu byly též v protikladu s roztržitým postupem výstavby, což bylo

zapříčiněno zejména absencí opatření k vyvlastnění z veřejných zájmů, omezenou možností stavební uzavěry a slučování parcel ve větší celky. Při realizaci regulačního plánu tedy vystupuje do popředí vnitřní rozpor mezi úsilím o vyváženou akademickou kompozici a mezi společenskými podmínkami, za kterých byl tento koncept uskutečňován. Nebyl plně dořešen ani vztah státní správy a samosprávy, koordinace veřejných investic namísto jejich jednostranného řízení z hledisek jednotlivých resortů, nástroje k naplňování koncepce ze strany soukromých vlastníků a absence jednotného řízení všech složek technické správy města.

Přesto je příkladem činnosti Státní regulační komise ukázkou snahy o regionální plánování pražské aglomerace, ačkoli výsledky ve větší míře nedošly svého naplnění, za okupace přichází zákaz všech staveb a po válce je již zcela jiná situace a plánování města se ubírá jinými cestami.

Závěrem

Státní regulační komise byla v mnohém pokrokovým institutem, který měl koordinovat územně plánovací činnost celé aglomerace, narážela však přes nesporné úspěchy na nedořešené otázky a problémy, díky nimž neodpovídají její výsledky nadějím, které do ní byly vkládány. Ačkoli mladí avantgardní architekti považovali činnost komise za konzervativní sbor, byla komise mnohem tolerantnější k moderní architektuře, což dokazuje nebývalé množství realizované konstruktivistické a funkcionalistické architektury. Regulační komisi lze vytknout mnohé, její stabilní sbor však nikdy neztratil rozvahu a podporoval „mírný pokrok v mezích zákona“ [Poche] v době, kdy Praha zažívala obrovský stavební boom⁴⁾. Přes řadu neúspěchů se komisi podařilo novostavbami i rekonstrukcemi akcemi přispět ke změně někdejšího provinciálního města v důstojné hlavní město mladé republiky.

4) Počet domů Velké Prahy se mezi lety 1921 až 1940 více než zdvojnásobil z 19 044 na 40 462 a počet obyvatel se zvýšil z 676 657 v roce 1921 na 1 021 750 v roce 1940.

Poznámka redakce: Je nutno zdůraznit, že spolupráce města a jeho okolí je velice potřebná i v dnešní době. V některých případech by bylo možno její potřebu označit přímo za naléhavou. Výše uvedený článek je dobrým příkladem takovéto spolupráce a dokumentuje, že již v minulosti se přistupovalo k určité formě regulace rozvoje aglomerace jako celku.

Použité zdroje:

HOCH, K. 20 let Velké Prahy. In: *20 Jahre Gross-Prag – 20 let Velké Prahy*. Praha: Pražská akciová tiskárna, 1941. s. 5nn.

HRŮZA, J. Eustach Mölzer. In: *Architekt* 20/1998. s. 57-58.

KOHOUT, J. – VANČURA, J. *Praha 19. a 20. století*. Technické proměny. Praha: SNTL, 1986.

LEDVINKA, V. Sjednocené Praze a jejímu magistrátu je 225 let. In: *Listy hlavního města Prahy*. ročník IX/8, srpen 2009. s. 1-2.

POCHE, E. et al. *Praha našeho věku /čtvero knih o Praze/*. Praha: Panorama, 1978.

ŠTAFL, A. Územní rozvoj Velké Prahy. In: *20 Jahre Gross-Prag – 20 let Velké Prahy*. Praha: Pražská akciová tiskárna, 1941. s. 75-81.

VOŽENÍLEK, J. et al. *Urbanistický vývoj Prahy od počátku industrializace do současnosti*. Výzkumný úkol VIII-2-8/2, Katedra urbanismu FA ČVUT Praha, 1980.

ZLATNÍK, J. Problém regulace města a rozmach novou stavební činností. In: *Praha v obnoveném státě československém*. Praha: Rada hlavního města Prahy, 1936. s. 63-70.

*Ing. arch. Mgr. Jiří Kupka, Ph.D.
Katedra urbanismu
a územního plánování
Fakulta stavební ČVUT
Katedra biotechnických úprav krajiny
Fakulta životního prostředí ČZU*

ENGLISH ABSTRACT

The State Regulation Committee and the Development of Prague, by Jiří Kupka

It is evident that the construction development of large settlements must be conceptually coordinated with that of the surrounding locations, so that the originating conglomeration and all of its background is a working organism. A historic example of such coordination at the level of cities and their interest space is the State Regulation Committee for Prague and the Vicinity, significantly affecting the capital's development in the interwar period and inspirational even today when there is no institution of such powers. Though there may be various criticism about the Committee's actions, and some of its intents could not be materialized, its activities make an important milestone in the development of the young republic's capital.